

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/142/2024
Identifikačné číslo spisu:	1220205925
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1220205925.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Klimamontáž Slovakia s.r.o., Šterusy, Šterusy 180, IČO: 46 913 297 proti žalovanému N. J., narodenému XX. O. XXXX, D., A. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Gajerom, Bratislava, Záhradnícka 7, o zaplatenie 65.071,20 eur s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 29C/89/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. augusta 2023 sp. zn. 6Co/61/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo 14. januára 2022 č. k. 29C/89/2020 - 152 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 65.071,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 65.071,20 eur od 27. 11. 2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

1.1. Predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 16. 07. 2002 podal na Krajský úrad vyšetrovania trestné oznámenie vo veci podvodu spáchaného J. N. O. O. a žalovaným. Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 4T/42/2013 zo dňa 27. 11. 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27. 11. 2019, uznal za vinného žalovaného z trestného činu podvodu a pod bodom 32 citovaného rozsudku žalovaný spôsobil škodu žalobcovi vo výške 65.071,20 eur, ktorú v trestnom konaní žalovaný uznal čo do výšky aj dôvodu. V predmetnom rozsudku súd podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona žalobcu ako poškodeného pod bodom 27 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

1.2. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 288 ods. 1, § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej ako „Trestný poriadok“), § 250 ods. 1, § 3 ods. 3 zákona č. 140/1964 Zb. Trestný zákon, § 420 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2, § 112, § 517 ods. 1 a 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej ako „OZ“), § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“), § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých

zákonov. Vecne argumentoval tým, že sa v prvom rade zaoberal namietanou pasívnou vecnou legitímáciou žalovaného a dospel k záveru, že v žalobe označený žalovaný je pasívne vecne legitímovaný v tomto konaní. Jeho legitímácia vyplýva z právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/42/2013 zo dňa 27. 11. 2019, ktorým je súd viazaný. V konaní bola okrem pasívnej vecnej legitímácie sporná samotná pohľadávka žalobcu, keď žalovaný namietal premlčanie práva na náhradu škody a tiež zánik pohľadávky rozhodnutím o jeho oddĺžení. Skonštatoval, že s poukazom na právoplatne skončené trestné konanie a tam ustálené skutočnosti sú naplnené všetky predpoklady na vznik zodpovednosti. Protiprávny úkon predstavuje konanie žalovaného opísané v bode 32 rozsudku Okresného súdu Bratislava I, ktorý od 12. 10. 2001 do 25. 03. 2002 v Bratislave predovšetkým v hoteli A., spolu s obvineným J. N. O. O. po predchádzajúcej vzájomnej dohode v úmysle neoprávnene získať finančné prostriedky vystupujúc ako zástupcovia spoločnosti NHC - Noble House Consulting International, s.r.o., vylákali od poškodeného, žalobcu v tomto konaní, najprv dňa 12. 10. 2001 v hoteli A. sumu 7.600 USD na vypracovanie auditu spoločnosti rekreačná agentúra Bratislava, na základe mandátnej zmluvy uzatvorenej dňa 02. 11. 2001 sumu 13.500 USD, dňa 16. 11. 2001 sumu 436.329 Sk, dňa 15. 02. 2002 sumu 650.000 Sk a dňa 25. 03. 2002 sumu 8.000 USD, hoci mali vedomosť, že poskytnutie úveru nebudú vybavovať. Ujmou je v danom prípade spôsobená škoda vo výške 82.331,35 eur, z ktorej bola žalobcovi uhradená čiastka 520.000 Sk, a preto si v tomto konaní uplatnil zvyšnú časť vo výške 65.071,20 eur, čo ani nebolo sporným medzi stranami. V trestnom konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody na strane žalobcu, poškodeného. Spáchaný trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1964 Zb. je úmyselný trestný čin.

1.3. Žalovaný namietal premlčanie nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že k premlčaniu nároku na náhradu škody v danom prípade nedošlo. Žalobca podal vo veci trestné oznámenie v roku 2002 a ako poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody do skončenia vyšetrovania, čomu zodpovedá aj výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/42/2013 zo dňa 27. 11. 2019, ktorým súd poškodených, aj žalobcu, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Ide o škodu spôsobenú úmyselným konaním žalovaného a tak platí desaťročná premlčacia doba (§ 106 ods. 2 OZ). Nakoľko k vzniku škody na strane žalobcu ako poškodeného došlo v období od 12. 10. 2001 do 25. 03. 2002 a žaloba bola podaná dňa 28. 10. 2020, je nepochybné, že nárok žalobcu bol uplatnený v desaťročnej premlčacej dobe.

1.4. Žalovaný tiež namietal, že nárok žalobcu zanikol rozhodnutím o jeho oddĺžení uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 6OdK/127/2017-23 zo dňa 21. 12. 2017. Súd námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú. Oddĺženie podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. sa nevzťahuje na pohľadávky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním. Trestný čin podvodu je bezpochyby úmyselným trestným činom.

1.5. Preto súd žalobe v časti istiny vyhovel. V časti príslušenstva považoval súd žalobu za dôvodnú len v rozsahu zákonného úroku z omeškania 5 % ročne z priznanej sumy, a to od 27. 11. 2019 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Mal za to, že v Občianskom zákonníku nie je pri nároku na náhradu škody ustanovený čas splnenia, a preto treba vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, t. j. škodca je povinný škodu nahradiť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal. Prvostupňový súd preto vychádzal zo skutočnosti, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/42/2013 zo dňa 27. 11. 2019 nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť dňa 27. 11. 2019 a od tohto dátumu niet pochybností o žiadosti veriteľa, žalobcu, na uhradenie spôsobenej škody.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca. Okresný súd mu však nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si nárok neuplatnil a ani mu žiadne trovy nevznikli.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. augusta 2023 sp. zn. 6Co/61/2022 vyhovel návrhu pôvodne označeného žalobcu U. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, XXX XX D., aby na jeho miesto vstúpila spoločnosť Klimamontáž Slovakia s.r.o., so sídlom Šterusy 176, 922 03 Vrbové, IČO: 46 913 297 (výrok I.), napadnutý rozsudok potvrdil (výrok II.) a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok III.).

2.1. Odvolací súd sa plne stotožnil s názorom prvoinštančného súdu o dôvodnosti žaloby, ale vytkol mu nesprávne právne posúdenie začiatku a plynutia premlčacej doby. Poukázal v tejto veci na konštantnú

judikatúru, že ak si poškodený uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom a takto začaté konanie riadne pokračovalo, premlčacia doba v priebehu tohto konania neplynie. Po skončení trestného konania, v ktorom nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť uplatnenú škodu a poškodený bol vyrozumený o skončení stíhania, beh premlčacej doby pokračuje (R 31/1974, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cz/27/83 zo dňa 22. 12. 1983, R 29/1985). Na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý začiatok premlčacej doby určil na jeden deň 16. 07. 2002 skonštatoval, že v danom prípade išlo o pokračovací trestný čin, a preto jednotlivé čiastkové útoky treba považovať za samostatné nároky, u ktorých aj premlčacia doba začína plynúť jednotlivo a u každého zvlášť. Žalovaný porušil tú istú právnu povinnosť dňa 12. 10. 2001, dňa 02. 11. 2001, dňa 16. 11. 2001, dňa 15. 02. 2002, dňa 25. 03. 2002. Keďže v danej veci ide o škodu spôsobenú úmyselne, právo na náhradu škody sa premlčí za desať rokov. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od jednotlivých škodových udalostí zo dňa 12. 10. 2001, z 02. 11. 2001, zo 16. 11. 2001, z 15. 02. 2002 a z 25. 03. 2002 a neplynie od 16. 07. 2002, kedy žalobca podal trestné oznámenie, až do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 4T/42/2013, t. j. do dňa 27. 11. 2019. Premlčacia doba znova začala plynúť od nasledujúceho dňa 28. 11. 2019 a zastavila sa podaním predmetnej súdnej žaloby dňa 28. 10. 2020. Z uvedeného potom vyplýva, že subjektívna dvojročná premlčacia doba v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňa 28. 11. 2019 (žalobca vedel, že škoda vznikla trestnou činnosťou a kto za ňu zodpovedá) a táto uplynula dňa 28. 11. 2021. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe v zmysle § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka skonštatoval, že desaťročná premlčacia doba plynula v prípade skutku zo dňa 12. 10. 2001 - 20 mesiacov a 4 dni (9 mesiacov 4 dni + 11 mesiacov); vo vzťahu k skutku zo dňa 02. 11. 2001 - 19 mesiacov a 14 dní (8 mesiacov 14 dní + 11 mesiacov); vo vzťahu k skutku zo dňa 16. 11. 2001 - 19 mesiacov (8 mesiacov + 11 mesiacov), vo vzťahu k skutku zo dňa 15. 02. 2002 - 16 mesiacov a 1 deň (5 mesiacov 1 deň + 11 mesiacov), vo vzťahu k skutku zo dňa 25. 03. 2002 - 14 mesiacov a 22 dní (3 mesiace 22 dní + 11 mesiacov). Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že desaťročná premlčacia doba, ktorá sa počíta u každého skutku jednotlivo, neuplynula. Žaloba tak bola podaná včas.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie plynutia premlčacej doby. Nestotožňuje sa totiž so závermi súdov ohľadne posúdenia plynutia premlčacej doby. Tvrdí, že poškodený (žalobca) si v trestnom konaní nárok na náhradu škody neuplatnil včas, a preto trestný súd nerozhodol o náhrade škody v adhéznom konaní, ale odkázal žalobcu s nárokom na civilný súd.

3.2. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/152/2010, podľa ktorého: „Počiatok subjektívnej premlčacej doby u práva na náhradu škody sa viaže na okamžik, kedy poškodený preukázateľne nadobudol vedomosť o tom, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá, a nezávisí teda na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov alebo kedy sa vytvorí pre neho priaznivejšia procesná situácia na to, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať.“ Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/237/2007, „ustanovenie § 106 ods. 1 Obč. zákonníka upravuje pri práve na náhradu škody dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o vzniklej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o okolnostiach vzniku škody, ktoré mu pomôžu urobiť si dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá.“

Žalovaný je toho názoru, že žalobca mal preukázateľne informáciu o tom, kto mu pravdepodobne spôsobil škodu a v akej výške najneskôr v čase podania trestného oznámenia dňa 16. 07. 2002, a odvtedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba. Keďže si žalobca neuplatnil náhradu škody v trestnom ani civilnom konaní, subjektívna premlčacia doba mu márne uplynula dňa 16. 07. 2004.

3.3. Rozsudok NS SR sp. zn. 3Obo/162/2010-604, 3Ndob/65/2010 zo dňa 24. 04. 2012 sa venuje obdobnej problematike uplatnenia náhrady škody. A v uznesení NS SR sp. zn. 5Obdo/93/2020: „Najvyšší súd záverom zdôrazňuje zmysel právneho inštitútu premlčania, ktorým je najmä primäť

veriteľa k rýchlemu (včasnému) uplatneniu jeho práv (vigilantibus iura), a tým aj predchádzať v konkrétnych prípadoch dôkaznej núdzi na strane žalobcu v súdnom konaní. Úprava premlčania (v Obchodnom zákonníku ako aj v Občianskom zákonníku) zároveň chráni aj dlžníka. Ten nemôže byť vystavený nebezpečenstvu postihu od svojho veriteľa bez akéhokoľvek časového obmedzenia.“

3.4. Záverom má za to, že žalobcovi márne uplynula subjektívna premlčacia doba najneskôr dňa 16. 07. 2004 (dva roky po podaní trestného oznámenia), aj objektívna premlčacia doba, a to najneskôr 25. 03. 2012, t. j. 10 rokov po vykonaní posledného čiastkového skutku.

3.5. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Alternatívne žiada, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietla.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení plynutia premlčacej doby.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Aby na základe dovolania podaného podľa takéhoto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach §§ 431 až 435 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017, 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine či iného predpisu hmotného práva), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované nemajú z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia relevanciu.

10.1. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na

takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Odvolací súd považoval vo veci za rozhodné vysporiadať sa s námietkou premlčania nároku na náhradu škody vznesenú žalovaným - dovolateľom už v základnom konaní.

11.1. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že nároky na náhradu škôd vznikajúcich a narastajúcich pokračujúcim porušovaním tej istej právnej povinnosti, nemožno z hľadiska premlčania považovať za nedeliteľný nárok na náhradu škody, ktorý by vznikol najskôr po skončení porušovania právnej povinnosti alebo po završení celkovej škody, ale za samostatné nároky, na uplatnenie ktorých začína plynúť premlčacia doba jednotlivo.

11.2. V danom prípade ide o škodu spôsobenú úmyselne, a preto právo na náhradu škody sa premlčí za desať rokov, ktorej objektívna premlčacia doba začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, v danej veci od jednotlivých škodových udalostí zo dňa 12. 10. 2001, z 02. 11. 2001, zo 16. 11. 2001, z 15. 02. 2002 a z 25. 03. 2002, obsahovo definovaných v rozhodnutí právoplatne skončenej trestnej veci a do podania žaloby neuplynula, nakoľko počas trestného konania premlčacia doba neplynula.

11.3. Ohľadom subjektívnej lehoty konštatoval, že táto v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňa 28. 11. 2019, kedy žalobca vedel, že škoda vznikla trestnou činnosťou a kto za ňu zodpovedá, a táto uplynula dňa 28. 11. 2021. V tejto súvislosti uviedol, že: „Námietku premlčania žalovaný uplatnil už v podanom odpore s tým, že náhradu škody si žalobca riadne neuplatnil v trestnom oznámení, čím došlo k premlčaniu jeho nároku. V tejto súvislosti odvolací súd opäť poukazuje, že predmetná žaloba bola podaná titulom náhrady škody, ktorá vyplynula z rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/42/2013 zo dňa 27.11.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť dňa 27.11.2019, v zmysle ktorého súd schválil dohodu o vine a treste vo vzťahu k žalovanému v tomto súdnom konaní tak, ako je uvedené v odseku 2. tohto rozhodnutia a žalobcu ako poškodeného v poradí 27. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný súd. Ako už odvolací súd v predchádzajúcom odseku 28. tohto rozhodnutia konštatoval, súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto trestný čin spáchal (inak povedané, že škoda vznikla a kto za ňu zodpovedá). Z uvedeného potom nepochybne vyplýva, že rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/42/2013 zo dňa 27.11.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť dňa 27.11.2019 sa žalobca dozvedel, že škoda vznikla trestnou činnosťou a kto za ňu zodpovedá t.j., že za ňu zodpovedá žalovaný ako fyzická osoba a nie právnická osoba spoločnosť NHC - NOBLE HOUSE CONSULTING, INTERNATIONAL s.r.o. (začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od 28.11.2019).“ (bod 29 napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu).

11.4. Uzavrel, že námietka premlčania zo strany žalovaného (dovolateľa) je nedôvodná a žaloba bola podaná včas.

12. Dovolateľ namietal, že sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/152/2010, podľa ktorého: „Počiatok subjektívnej premlčacej doby u práva na náhradu škody sa viaže na okamžik, kedy poškodený preukázateľne nadobudol vedomosť o tom, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá, a nezávisí teda na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov alebo kedy sa vytvorí pre neho priaznivejšia procesná situácia na to, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať.“

V danom prípade boli predmetom žaloby nároky na náhradu škody na zdraví. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia: „Odvolací súd správne vychádzal z toho, že v prípade nároku na odškodnenie za bolesť sa žalobkyňa dozvedela o škode v čase, kedy sa jej zdravotný stav ustálil a bolo možné objektívne vykonať bodové ohodnotenie bolesti a od momentu, kedy nadobudla vedomosť aj o osobe zodpovednej za vznik škody, začala bežať subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu za bolesť. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvíja odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. V tomto zmysle sa poškodený o škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia dozvie v čase, kedy sa po skončení liečby jeho

zdravotný stav natoľko ustálil, že bolo zistiteľné, či a v akom rozsahu k sťaženiu jeho uplatnenia v živote a v spoločnosti došlo a kedy je možné na základe skutkových okolností, ktoré má k dispozícii, objektívne vykonať jeho ohodnotenie.“

Z porovnávaného rozhodnutia tak vyplýva, že v danom prípade je začiatok plynutia subjektívnej lehoty (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) naviazaný na moment, keď sa zdravotný stav poškodeného ustáli a je možné vykonať bodové ohodnotenie bolesti, resp. sťaženie spoločenského uplatnenia za súčasnej vedomosti o tom, kto za škodu zodpovedá (škodca).

12.1. Dovolateľ poukázal aj na ďalšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/237/2007, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť. Cit.: „ustanovenie § 106 ods. 1 Obč. zákonníka upravuje pri práve na náhradu škody dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o vzniklej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá, v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o okolnostiach vzniku škody, ktoré mu pomôžu urobiť si dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá.“

V tomto prípade sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že ponechal svoje osobné motorové vozidlo v značkovej opravovni u žalovanej 2/ na vykonanie opravy a po uplynutí času opravy mu vozidlo nebolo vrátené z dôvodu, že sa v opravovni nenachádza. Vec bola právne posúdená podľa § 421 Občianskeho zákonníka. Ide o zvláštnu skutkovú podstatu objektívnej zodpovednosti za škodu. Tento prípad zvláštny zodpovednosti predpokladá existenciu záväzkového (zmluvného) vzťahu, na základe ktorého je subjektu, ktorý odovzdáva huteľnú vec, poskytované určité plnenie. Cit.: „V prejednávanej veci zo skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bolo nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovanou 2/ zmluvu o oprave veci (osobného motorového vozidla) a že o tom, že vozidlo mu nemôže byť vydané, sa dozvedel dňa 11.10.1995, kedy sa dostavil k jeho prevzatíu a bolo mu oznámené, že sa v opravovni nenachádza. Týmto okamihom získal informáciu o tom, že mu vznikla škoda (vozidlo mu nemohlo byť vrátené do jeho dispozície) a že za ňu zodpovedá žalovaná 2/, ktorá vozidlo prevzala do opravy. Nemožnosť vrátenia veci žalobcovi z dôvodu, že táto sa u žalovanej 2/ nenachádza, pričom nedošlo k jej poškodeniu ani zničeniu, sa totiž rovná strate veci.“

12.2. Rozsudok NS SR sp. zn. 3Obo/162/2010-604, 3Ndob/65/2010 zo dňa 24. 04. 2012 a uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/93/2020 sa venujú problematike uplatnenia náhrady škody v obchodnoprávných vzťahoch, a preto ich nemožno porovnávať s týmto prípadom. Obchodný zákonník má vlastnú právnu úpravu premlčania náhrady škody.

13. Dovolací súd konštatuje, že po preštudovaní rozhodnutia napadnutého dovolaním dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení nastolenej otázky.

14. Dovolací súd je konzistentný vo svojej ustálenej praxi. Dovolateľ je toho názoru, že moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je totožný s momentom podania trestného oznámenia, kedy sa poškodený údajne dozvedel o škodcovi a výške škody, avšak tento moment nie je možné paušalizovať. Ako vyplýva z jednotlivých porovnávaných rozhodnutí, v ktorých sa riešila otázka premlčania nároku na náhradu škody, tak u všetkých začína plynúť vedomostná zložka inak. Kým u škode na zdraví je to ustálenie zdravotného stavu, aby ho bolo možné bodovo ohodnotiť, tak u strateného auta v autoopravovni je to moment, keď sa poškodený dostavil do autoopravovne a bolo mu oznámené, že sa jeho auto v autoopravovni nenachádza. V danom prípade sa podľa dovolacieho súdu poškodený dozvedel o tom, kto je za škodu zodpovedný a aká je výška škody z právoplatného rozhodnutia trestného súdu. Na tomto názore nie je čo meniť. Odvolací súd v bode 29 napadnutého rozhodnutia vysvetlil, aké myšlienkové úvahy ho viedli k prijatiu tohto názoru. Je zrejmé, že rozhodujúcim ukazovateľom bolo to, že trestné oznámenie bolo podané nielen voči žalovanému (dovolateľovi), ale aj voči spoločnosti NHC - NOBLE HOUSE CONSULTING, INTERNATIONAL s.r.o. a škoda bola žalovaným vo vzťahu k žalobcovi uznaná (ustálená) dohodou o vine a treste, schválenou trestným súdom, keď obžalovaný (dovolateľ) na všetky súdom položené otázky (t. j. ohľadom výšky, ako aj právneho dôvodu) odpovedal: áno. Dovolací súd záverom konštatuje, že plynutie premlčacej doby pri nárokoch na náhradu škody je v každom prípade vysoko individuálne a pri stanovení začiatku subjektívnej premlčacej lehoty (vedomostná zložka) je potrebné zobrať do úvahy všetky okolnosti

posudzovaného prípadu. A to v danom prípade odvolací súd naplnil.

15. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v danej veci nie je daný a dovolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolanie, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

16. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd voči neúspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.